Koala Kora'nın Yeni Komşusu

Jane MEADOW

Koala Kora'nın Yeni Komşusu

Jane MEADOW

Koala Kora, ormanın kenarındaki büyük bir sakız ağacında yaşıyordu. Ağacının yaprakları en yumuşak, dalları da şekerleme yapmak için en güzeldi. Her sabah yaprak çiğner ve gün doğumunu izlerdi. Sessiz yuvasını çok severdi ve kabuğundaki her düğümü, her tümseği bilirdi. Kora'nın göğsüne çapraz taktığı yaprak yeşili küçük bir kesecik çantası vardı; içinde atıştırmalık olarak en sevdiği okaliptüs yapraklarını taşırdı.

Bir gün Kora, yan komşu ağaçtan bir hışırtı duydu. Bir opossum ailesi taşınıyordu! Kahverengi ağaç kabuğu yelekli bir baba opossum, kulağının arkasında sarı bir çiçek olan bir anne opossum ve kırmızı atkılı minicik bir yavru vardı. Gövdeye tırmandılar ve etrafa baktılar. Kora kaşlarını çattı. Ormanındaki yeni komşuları sevmemişti. Her şeyin aynı kalmasını severdi.

Kora, opossumların etrafı keşfetmesini izledi. Baba opossumun ucunda kıvrılan uzun pembe bir kuyruğu vardı. Anne opossumun yumuşak gri tüyleri ve krem rengi bir yüzü vardı. Yavru ise küçük, zıpzıp ve kocaman yuvarlak kulaklıydı. Kora homurdandı: 'Bu benim ağacım, şu da onların ağacı. Ama sakız yapraklarımı paylaşmak istemiyorum.' Sırtını döndü ve uyuyormuş gibi yaptı.

Ertesi sabah Kora, opossum babanın bir dalı dikkatle budadığını gördü. Dalı kırmadı; sadece usulca kısalttı. Kora'nın kendisini izlediğini fark etti ve dedi: 'Günaydın komşu! Bu ağaca çok dikkat edeceğiz. Sadece ihtiyacımız kadarını alıyoruz.' Kora hiçbir şey söylemedi ama şaşırmıştı. Opossum baba nazik ve saygılıydı.

Anne opossum yere düşen yaprakları toplayıp yavrusu için yumuşak bir yatak yaptı. Kısık sesle bir şarkı mırıldandı. Yavru, bir dalın arkasından Kora'ya baktı. Kocaman parlak gözleri ve minicik pembe bir burnu vardı. Küçük patisini salladı. Kora gülümsememeye çalıştı ama yavrunun o kocaman kulaklarıyla hali öyle komikti ki neredeyse gülümsüyordu.

Sonra yavru, Kora'nın dalına zıplayarak geldi. 'Merhaba!' dedi. 'Ben Pip. Oynamak ister misin?' Kora emin değildi. Daha önce hiçbir opossumla oynamamıştı. Ama Pip'in kırmızı atkısı rüzgârda dalgalanıyor, kıvrık kuyruğu kıpır kıpır oynuyordu. Kora, 'Ben Kora. Yemek yemekle meşgulüm.' dedi. Ama Pip'i de kovmadı.

O öğleden sonra çıkan bir rüzgâr, Kora'nın yaprak yeşili kesecik çantasını dalından uçurdu. Çanta, ulaşamayacağı kadar alçak bir dala düştü. Kora uzandı, uzandı ama çantayı alamadı. Opossum baba onun zor durumda olduğunu gördü. 'Yardım edebilir miyim?' diye sordu. Aşağı indi ve kıvrık kuyruğuyla çantayı usulca yakaladı. Nazik bir baş selamıyla çantayı Kora'ya geri verdi.

Kora'nın göğsünde sıcacık bir duygu belirdi. 'Teşekkür ederim.' dedi. Opossum baba gülümsedi. 'Artık komşuyuz. Komşular birbirine yardım eder.' Anne opossum taze sakız yaprakları getirdi ve dedi: 'Bunlar alt dallardan. Çok yumuşacık. Biraz ister misin?' Kora bir tanesini denedi. Nefis bir tattı. Karşılık olarak kendi biriktirdiği yapraklardan birazını paylaştı.

Yavru Pip, Kora'ya bir oyun gösterdi. Sırayla yaprakların arkasına saklanıp birbirlerini şaşırtıyorlardı. Kora günlerdir ilk kez kahkaha attı. Ne kadar yalnız olduğunu fark etmemişti. Opossum ailesi dost canlısı ve kibardı, ağaca da özenle davranıyorlardı. Kora, paylaşmanın o kadar da kötü olmayabileceğini düşünmeye başladı.

O akşam Kora, opossum ailesinin yeni yuvalarına yerleşmesini izledi. Düzenli ve sessizdiler. İhtiyaçlarından fazlasını almıyorlardı. Kora, babanın ona nasıl yardım ettiğini ve annenin yapraklarını nasıl paylaştığını düşündü. Pip'in komik oyunlarını düşündü. Yarın onlar için güzel bir şey yapmaya karar verdi.

Ertesi sabah Kora, en sulu sakız yapraklarından bir demet topladı ve yaprak yeşili kesecik çantasına koydu. Opossumların ağacına tırmandı. 'Mahalleye hoş geldiniz.' dedi. 'Size yeni ev hediyesi getirdim.' Opossum ailesi çok sevindi. Anne opossum Kora'nın kulağının arkasına sarı bir çiçek iliştirdi. 'Teşekkür ederim, Kora.' dedi.

Kora, opossumların yuvalarını yapacak en iyi yerleri bulmalarına yardım etti. En tatlı yaprakların nerede bittiğini ve gölgenin en serin olduğu yeri gösterdi. Opossum baba, 'Sen harika bir komşusun.' dedi. Kora gurur duydu. Yeni gelenlere iyi davranmanın herkesi evinde hissettirdiğini anladı. Ağacını paylaşmak, dünyasını daha büyük ve daha mutlu etmişti.

O günden sonra Kora ile opossumlar iyi arkadaş oldular. Ağaçları ve yaprakları paylaştılar. Oyunlar oynayıp hikâyeler anlattılar. Kora, konukseverliğin yeni gelenlerin kendilerini ait hissetmesine yardım ettiğini öğrendi. Ve paylaşmanın iyi hissettirdiğini öğrendi. Yaprak yeşili kesecik çantası her zaman yeni arkadaşlarıyla paylaşacak ikramlarla doluydu.

Güneşli bir öğleden sonra Kora ile Pip bir dalda oturup gün batımını izlediler. 'Buraya taşındığınız için çok sevindim.' dedi Kora. Pip ona sarıldı. 'Ben de.' dedi Pip. 'Sen gelmiş geçmiş en iyi komşusun.' Kora, o uykulu, dostça gülümsemesiyle gülümsedi. Büyük sakız ağacının artık hepsinin yuvası olduğunu ve bunun onu daha da özel kıldığını biliyordu.

Opossum ailesi güzelce yerleşti. Baba opossum dalları düzenli tuttu. Anne opossum ağacın dibine güzel çiçekler dikti. Pip ile Kora her gün oynadılar. Orman kahkahalarla doldu. Kora, yeni arkadaşları hoş karşılamanın bütün mahalleyi daha mutlu bir yer yaptığını keşfetti. Bir daha paylaşmak konusunda hiç somurtmadı.

Ve böylece koala Kora, büyük sakız ağacında büyük bir ders öğrendi. Komşunun henüz tanışmadığın bir arkadaş olduğunu ve iyiliğin herkesi evinde hissettirdiğini öğrendi. Paylaşmanın bir şeyden vazgeçmek değil, daha çok sevince yer açmak olduğunu öğrendi. Ve opossumlarla birlikte, ağaçlarda yan yana, mutlu mesut yaşadılar.